

1 Pt 2,1–3; 9.10.22; Šárka Grauová

Odhod'te tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste ,okusili, že Pán je dobrý'!

Sestry a bratři, přátelé v Kristu, dnešní čtení z proroka Izajáše nám vykresluje obraz velké hostiny, která se koná na hoře – na vyvýšeném místě blízském Bohu. Není to žádná pohádka – není to jen „Jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli“ – a po té dobré vůli zase přišly nesváry a rozbroje, zase přišlo krácení daní a tunelování a tak se to střídalo a bude střídat pořád kolem dokola, co je svět světem. A není to ani prostě slavnostní chvíle, kterou oslavíme společným jídlem – ve společenství svých blízkých se přejíme, ale pak budeme zase sami a budeme mít zase hlad.

Izajášův veliký hod totiž není výsledkem dobré správy země ani obecného blahobytu. Je obrazem toho, co přijde, až nastane *jednou provždy* konec kultury „hřmotících cizáků“ a „prozpěvujících ukrutníků“, o kterých se mluví v předchozí pasáži. Hospodinova hostina trvale naplní všechny potřeby těch, kdo doposavad strádali – a to nejen fyzické. Jídlo je tu obrazem toho nejlepšího, co si dokážeme představit, všeho, po čem toužíme a čeho se nám nedostává. Ve Starém zákoně, kterýžto vypráví příběhy lidí, kteří žili v poušti a málokdy se najedli dosyta, to najdeme častěji: tam, kde se lidem a lidskému společenství dostává uzdravující milosti, kde se děje osvobození a vůbec velké věci, tam je jídlo symbolem obecné podpory a péče. Tam se na stůl nosí „pšenice, ječmen a mouka, pražené zrní, boby, čočka a pražma, i med a máslo, ovce a kravský sýr“, jak to čteme v 2. Samuelově. Hospodinova hostina je obrazem skvělé, velkorysé Boží vlády – k níž patří konec všeho trápení. Nadobro.

A je tu ještě jedna důležitá věc. Ta hostina bude pro všechny národy. Jak to komentují Kraličtí, „štedře se Bůh v své milosti ukáže, ne samým Židům, jako posavád, ale i jiným všem všudy národům pohanským, skrze kázání radostných a potěšených novin v svatém Evangelium“. Platí to i pro nás. Vlastně už s tím máme určitou zkušenost: všichni jsme zažili, že jsme na tom byli bídne a vyhlídky byly černé, a najednou se něco změnilo, svítla nám naděje. Všichni jsme ,okusili, že Pán je dobrý'. Ochutnali jsme to, ještě to cítíme na patře a na jazyku. Právě takhle chutná spása – a tu chuť si můžeme vybavit vždycky, když nám náš vlastní život zvlášť nechutná, když máme v ústech pachut' smutku, neúspěchu, malomyslnosti, trápení.

Přesně tohle připomíná Petr těm, kdo přijali Krista ke konci 1. století v Malé Asii. Jejich situace nebyla nijak růžová: přijetí křesťanství pro ně znamenalo

nejen ztrátu cti a společenského postavení, ale i pronásledování a přinejmenším vyloučení z „normální“ společnosti. A do téhle situace jim Petr píše: jakmile jste jednou ochutnali Boží dobrotu, nemůžete se spokojit s náhražkami.

My ovšem v takové situaci nejsme, můžete namítnout. Žijeme jako svobodní lidé ve svobodné společnosti.

Ale je to opravdu tak? Když se vynoříme ze své evangelické bubliny, nezřídka zjistíme, že jsme pro ostatní tak trochu divní. Bůh – to by ještě jakžtakž šlo, ale víra v jednoho mladíka, co zemřel před dvěma tisíci lety na kříži, to vypadá jako dost šílený nápad – pro někoho je to holý nerozum, pro jiného je to málo všeobjímající, málo kosmické, málo „ezo“. Jak se v tom světě kolem s jeho důrazy a hodnotami, které často nemůžeme a snad ani nesmíme sdílet, neztratit? Pisatel listu, který tradice připsala Petrovi, považuje za klíčové čtyři body. O prvních třech už na této kazatelně byla řeč: celou svou nadějí se upnout k Boží milosti v Kristu, být svatí a navzájem se milovat.

Dnes přichází řada na bod čtvrtý: jako novorozené děti *mít touhu* jen po nefalšovaném duchovním mléku – tak to najdeme v ekumenickém překladu.

Když se řekne *touha*, většinou si představíme něco trochu nekalého – to, čemu Bible taky někdy říká žádostivost. Ve Starém zákoně člověk často touží po cizím majetku, po cizím partnerovi, po opojném nápoji. A ani dnes si s křesťanem nějakou roztouženost obvykle nespojujeme. Křesťan ale nemá být stoik, který žije spokojeně v ráji umělé zbožnosti, v němž nejsou silné emoce, vzlety a pády. To, co český překlad vkládá Petrovi do úst slovem *touha*, najdeme na řadě míst Písma jako hlad a žízeň. Hlad a žízeň po tom, co nám bylo zaslíbeno a co tu sice je, ale v množství, které nestačí – spravedlnost, poctivost, vztahy naplněné laskavostí. A taky po zaslechnutí Božího slova, po ujištění o jeho lásce k člověku, ke každému z nás.

Petr tuhle touhu pro názornost přirovnává k touze novorozence po pravém mateřském mléce. Každý, kdo měl někdy něco společného s miminkem, má představu, jak se takový tvor chová, když mléko není v dosahu. Ví totiž, že na tom, jestli se dovolá nebo nedovolá, závisí jeho život, že je to věc bytí a nebytí. V době kojeneckých mlék všeho druhu si už ale těžko dokážeme představit, jak moc bylo mateřské mléko důležité ve světě autora našeho listu a jeho prvních čtenářů. Bylo spojováno s mravním vývojem dítěte a vedly se diskuse o tom, jak budoucí povahu dítěte ovlivňuje povaha případné kojné a jak si má počínat kojící matka, aby její dítě správně *duchovně* prospívalo. Kdo pil v dětství mizerné mléko, nemohl vyrůst v pořádného člověka.

A přesně tak máme toužit po poctivém mléku taky my – po mléku prostém náhražek nebo, chcete-li, po mléku prostém falše či podvodu. V našem případě to

ovšem není mléko mateřské, nýbrž duchovní. Co si pod tím představít? Pokud někoho napadlo, že je-li mléko duchovní, znamená to, že nebude komerční ani konzumní, určitě se nijak zásadně nespletl. Je tu ale přece jen něco navíc: ti, kdo tohle mléko požívají, „rostou ke spasení“. V řeckém originále je slovo *logikon* – přídavné jméno od slova *logos*, které označuje nejprve slovo a potom taky rozum nebo smysl. Ve spojení s mlékem v našem textu to může znamenat několik věcí: mléko, které dává smysl, ale taky „mléko (Božího) slova“ nebo „mléko vtěleného Slova“ – nové kristovské existence. Ať už měl pisatel Petrova dopisu na mysli cokoli z těchto možností, můžeme z toho pro sebe vyvodit zcela jednoznačný závěr: pokud netoužíme po tom, co přichází od Boha, můžeme to rovnou zabalit. Možná křesťanství uvadá a končí mimo jiné tam, kde si člověk vystačí sám – když už ani neví, že je neúplný; když nežije z toho, co může dostat shůry. Když po tom netouží a nehledá to – v kostele, v Bibli, ve svém osobním životě. Když netouží po potravě, která vede ke spasení – k tomu, abychom jednou mohli s Izajášem říct: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“

Amen

1 Pt 2,1–3; 9.10.22

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství DS s vámi se všemi.

Ž 34,5–9 (Václav Renč)

Hledal jsem Pána s prosbou – vyslyšel mě, / ze všech mých úzkostí mě vysvobodil. / Vzhlédněte k němu, ať se rozjasníte, / a nikdy tvář vám nezachmuří hanba. Zavolal ubožák a Pán ho slyšel / a pomohl mu ze všech jeho strastí. / Buduje pevnou hradbu anděl Páně kol jeho věrných, od zlého je chrání. / Zkuste a poznáte, jak Pán je dobrý, / A šťasten, kdo se uchyluje k němu.

Píseň 260,1

Náš nebeský Otče,
děkujeme ti za dar života, za světlo každého nového dne. Děkujeme za místa, kde žijeme, za lidi, které jsi nám poslal do cesty, za toto společenství bratrů a sester. Děkujeme i za to, že nás nenecháváš samotné, že si můžeme být jisti tvou tichou přítomností v tom, co je radostné, i v tom, co bolí. Prosíme tě, otvírej nám uši, abychom slyšeli tvé slovo. A otvírej nám srdce, aby to, co uslyšíme, mělo kde zapustit kořeny. Požehnej našemu dnešnímu mluvení, zpívání i naslouchání. O to tě prosíme ve jménu tvého Syna, JK. A

Iz 25,6–9

Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné.

Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, příkryvku, která příkryvá všechny pronárody. Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin.

V onen den se bude říkat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“

P 146 Ó chvalte laskavého Pána

kázání

P 395

Ohlášky

Přímluvná

Dobrý Bože,

tobě, který miluješ každého člověka, předkládáme s důvěrou své prosby. Prosíme za svět sužovaný válkami, za lidi, kteří uvízli v ozbrojených konfliktech a nevidí pro sebe naději. Prosíme za všechny, kdo žijí ve strachu a bolestech a touží po uzdravení. Prosíme za ty, kdo se denně setkávají s cizí bolestí, starají se o potřebné a pečují o nemocné. Prosíme za všechny osamělé, kteří čekají na lidskou blízkost. Za nejpotřebnější – za ty, jejichž nouze si nikdo nevšímá.

Prosíme za všechny hledající, za ty, kdo trpí nejistotou a pochybnostmi. Za ty, kterým schází štěstí, láska a vnitřní pokoj. Prosíme za všechny, kdo byli tak jako my povoláni k víře a pokřtěni: pomáhej nám, abychom se po prvních krůčcích nezastavili, ale rostli ve víře. Prosíme za všechny, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, míru a bezpečí na Zemi. Prosíme za zachování přírody a všeho života na naší planetě. Prosíme v tomto společenství jedni za druhé, aby nás Hospodin vedl a proměňoval. Ve chvíli ticha teď každý sám prosíme za to, na čem nám v tuto chvíli zvláště záleží. „...“ Své modlitby – ty vyslovené i ty tiché – uzavíráme slovy, která nás naučil náš Pán: Otče náš...

Poslání

A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. (Zj 22,17)

Požehnání

Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.

P 407